

200705153/1.

Datum uitspraak: 18 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/11603 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 26 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 februari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een verweerschrift ingediend.

Desgevraagd heeft de minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 19 september 2007 de aan een individuele ambtsbericht van 4 augustus 2005 ten grondslag liggende stukken overgelegd, ten aanzien waarvan hij op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heeft verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van bepaalde gedeelten ervan.

Op 27 september 2007 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

Bij onderscheiden brieven van 3 oktober 2007 en 9 oktober 2007 hebben de staatssecretaris en appellant toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, verleend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en
mr. M.A.A. Mondt-Schouten en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

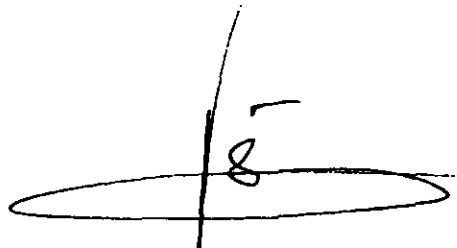
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 oktober 2007

210.

Verzonden: 18 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/11603 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Colombiaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0405.13.0466,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Stoetzer-van Esch, jurist bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te
Arnhem;

tegen

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,
Voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. Y. Vet, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 13 mei 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Op 4 augustus 2004 is door het Ministerie van Buitenlandse Zaken een individueel ambtsbericht uitgebracht. Op 25 november 2005 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 19 januari 2006 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 2 februari 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 3 maart 2006 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 4 april 2006, 10 en 17 november 2006. Op 15 augustus 2006, ingekomen op 18 augustus 2006, heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 30 november 2006 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Daar is gebleken dat het onderzoek niet volledig is geweest is het onderzoek op 12 december 2006 heropend, teneinde de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht op te vragen op welk ambtsbericht het besluit van 2 februari 2006 (mede) is gebaseerd.

Bij brief van 15 december 2006 heeft gemachtigde van eiser hierop gereageerd. Tevens heeft eiser aanvullende stukken ingediend.

De rechtbank heeft op 20 december 2006 op grond van artikel 8:45, eerste lid, Awb de Minister van Buitenlandse Zaken (de Minister) verzocht de stukken die aan het individuele ambtsbericht ten grondslag liggen aan de rechtbank te doen toekomen.

Namens de Minister is bij aangetekend en vertrouwelijk schrijven van 9 januari 2007 aan dit verzoek voldaan. Daarbij heeft de Minister de rechtbank onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 8:29, eerste lid, Awb medegedeeld dat van bepaalde, nader aangeduide, passages in deze stukken uitsluitend de rechtbank kennis zal mogen nemen.

Bij uitspraak van 20 maart 2007 heeft de rechtbank bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aangeduide passages in de onderliggende stukken van het ambtsbericht gerechtvaardigd is en is de zaak terugverwezen naar de enkelvoudige kamer van de rechtbank. Deze uitspraak is op diezelfde datum aan partijen gezonden. Tevens is in de begeleidende brief verzocht aan te geven of partijen ermee instemmen dat de rechtbank mede op de grondslag van de onderliggende stukken van het ambtsbericht uitspraak doet.

Bij brief van 22 maart 2007 heeft verweerder bericht dat hij ermee instemt dat de rechtbank mede op grond van de onderliggende stukken van het ambtsbericht uitspraak doet. Bij brief van 3 april 2007 heeft eiser dit eveneens bericht.

Voorts heeft eiser bij brief van 25 mei 2007, ingekomen op 29 mei 2007, nadere gronden ingediend.

Daar eiser geen toestemming heeft gegeven om de behandeling van het beroep ter zitting achterwege te laten is het beroep ter zitting van 8 juni 2007 behandeld. Eiser is daarbij verschenen, en heeft zich doen bijstaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Overwegingen

Eiser is afkomstig uit Colombia en heeft vanaf 1992 tot november 2003 als free-lance fotograaf en cameraman gewerkt voor diverse werkgevers. Als gevolg van zijn werk en als gevolg van publicaties van door hem gemaakte foto's heeft eiser problemen ondervonden. Vanaf twee jaar voor zijn vertrek werden eiser, zijn vrouw en kinderen telefonisch bedreigd en werden er aanslagen gepleegd op hun huis. De laatste was op 15 oktober 2003. Voorts is op 8 december 2003 een aanslag gepleegd op een huis met hetzelfde huisnummer als dat van eiser, is eiser tot drie keer toe door de FARC meegenomen en gedwongen foto's te maken, ontving hij dreigbrieven en is hij twee maanden voor zijn vertrek tijdens het uitoefenen van zijn werkzaamheden achtervolgd. Naar aanleiding van de ontvoering van een collega fotograaf, een maand voor eisers vertrek, die na zijn vrijlating, drie of vier dagen voor eisers vertrek, werd vermoord heeft eiser het land verlaten.

Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan – voor zover hier relevant – op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan

- onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- (...)

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting spitst het geschil zich in casu toe op de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers relaas, te weten dat hij ruim tien jaar als beroepsfotograaf en cameraman werkzaam is geweest en dat hij als gevolg hiervan problemen heeft ondervonden, ongeloofwaardig is en hij dientengevolge niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103 en NAV 2003/100), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, primair tot de verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen en niet zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van de minister. De maatstaf bij de daarbij door de rechtbank te verrichten toetsing is niet haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen. Aldus vindt rechterlijke toetsing plaats, zonder dat de rechter een beoordeling aan zich trekt die door de minister moet plaatsvinden.

Bij de beoordeling door de minister van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Om de asielzoeker, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht

van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de minister blijkens het gestelde in paragraaf C1/1 sub 2 en paragraaf C1/3 sub 2.2 en 3.4 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank begrijpt het bestreden besluit, waarin wordt verwezen naar het voornemen, aldus dat verweerder zich op het standpunt stelt dat het door eiser geschetste feitencomplex, te weten dat hij ruim tien jaar lang als beroepsfotograaf en cameraman werkzaam is geweest, ongeloofwaardig is, gelet waarop het eveneens niet geloofwaardig is dat eiser als gevolg hiervan problemen heeft ondervonden.

Blijkens het bestreden besluit en hetgeen tijdens de zittingen is gesteld acht verweerder eerst redengevend dat eiser deels onjuiste informatie heeft gegeven en deels geen antwoord heeft gegeven op vragen die een professionele fotograaf die meer dan tien jaar als beroepsfotograaf heeft gewerkt zou moeten kunnen beantwoorden.

In hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. De stelling van eiser dat verweerder niet op grond van eisers kennis over fotografie kan concluderen tot twijfel aan de geloofwaardigheid van eisers stelling dat hij fotograaf van beroep is, volgt de rechtbank niet. Weliswaar volgt de rechtbank eiser in zijn stelling dat nu hij geen beroepsopleiding heeft gehad, verweerder hem niet gelijk kan stellen met een fotograaf die dit wel heeft gehad, doch dit maakt niet anders dat eiser, zoals verweerder ook stelt, tien jaar lang als beroepsfotograaf heeft gewerkt en hij derhalve, wat er ook zij van de kennis van de contactambtenaar en de tolk omtrent fotografie, (juist) antwoord zou moeten kunnen geven op al dan niet technische vragen van dien aard. De stelling dat het niet ondenkbaar is dat in Colombia dienaangaande andere woorden worden gebruikt dan in het gewone Spaans verklaart naar het oordeel van de rechtbank evenmin de gebrekkige communicatie tijdens het nader gehoor omtrent de kennisvragen. Dat bij de gemachtigde en de tolk kennis ontbrak en het derhalve niet mogelijk was het gedeelte van het rapport van het nader gehoor omtrent de kennisvragen te vertalen, zodat eiser indien nodig de verklaringen in het nader gehoor niet heeft corrigeren, maakt vorenstaande niet anders. Verweerder heeft dienaangaande kunnen stellen dat eiser het vorenstaande reeds tijdens de correcties en aanvullingen heeft gesteld en dat nadien nog vijftien maanden zijn verstreken en niet is gebleken dat gemachtigde in die tijd pogingen heeft ondernomen om alsnog over de benodigde kennis te beschikken om bepaalde passages in het nader gehoor te bespreken, gelet waarop niet kan worden gevolgd dat hiermee rekening diende te worden gehouden alsmede dat de nabespreking van het nader gehoor en het indienen van correcties en aanvullingen primair voor rekening en risico van eiser komen.

Voorts is de rechtbank uit de stukken en hetgeen ter zitting is gesteld gebleken dat verweerder voor de conclusie dat het relaas ongeloofwaardig is van belang acht dat uit onderzoek naar de door eiser afgelegde verklaringen en overgelegde documenten over zijn werk, welk onderzoek is verricht naar aanleiding van de gerezen twijfel en waarvan de resultaten zijn weergegeven in het individuele ambtsbericht d.d. 4 augustus 2005, is gebleken dat een aantal afgelegde verklaringen en overgelegde documenten niet juist respectievelijk vals zijn.

Naar aanleiding van hetgeen eiser heeft gesteld en het belang dat wordt gehecht aan (de inhoud van) het individuele ambtsbericht heeft de rechtbank het voor de beoordeling van beroep van belang geacht om inzage te krijgen in de onderliggende stukken van dit ambtsbericht (de zogenoemde 8:29 procedure). Deze stukken zijn door het Ministerie van Buitenlandse Zaken verstrekt. Na inzage van de onderliggende stukken en wegingen van de door beide partijen aangedragen argumenten heeft de rechtbank bij uitspraak van 20 maart 2007 geoordeeld dat beperking van de kennisneming van de onderliggende stukken tot de rechtbank is gerechtvaardigd.

De stelling van eiser dat hij zonder de onderliggende stukken van het ambtsbericht in te zien niet gericht argumenten aan kan dragen, treft geen doel, nu dit reeds is meegenomen en gewogen in bovengenoemde 8:29 procedure, waarin tot de conclusie is gekomen dat beperkte kennisneming gerechtvaardigd is. Voorts sluit de rechtbank aan bij de stelling van verweerder in het bestreden besluit, te weten dat eiser zelf de documenten heeft verkregen en overgelegd, zodat niet valt in te zien waarom hij niet kan reageren.

De stelling dat het niet van zorgvuldigheid getuigt dat Buitenlandse zaken lang onderzoek mag doen en eiser binnen een korte termijn een reactie dient te geven op de bevindingen van het individuele ambtsbericht, volgt de rechtbank niet. Naar het oordeel van de rechtbank dient het Ministerie van Buitenlandse Zaken enige tijd te worden gegund voor een gedegen onderzoek naar de hoeveelheid vragen, verklaringen en stukken. Voorts heeft (de gemachtigde van) eiser gedurende een redelijke termijn de gelegenheid gehad te reageren op de conclusies uit het onderzoek, waarbij dient te worden meegewogen dat hij zelf de documenten heeft overgelegd. De rechtbank laat bovendien wegen dat (de gemachtigde van) eiser gedurende het onderzoek van Buitenlandse Zaken zelf ruimschoots de tijd had om onderzoek te verrichten.

Na inzage van de onderliggende stukken van het door het Ministerie van Buitenlandse Zaken uitgevoerde onderzoek, als weergegeven in het individuele ambtsbericht d.d. 4 augustus 2005, en verweerders motivering als weergegeven in het bestreden besluit, waarin het voornemen als ingelast is beschouwd, is de rechtbank van oordeel dat genoegzaam is komen vast te staan dat diverse verklaringen van eiser over zijn werkzaamheden en de dienaangaande overgelegde documenten niet juist respectievelijk vals zijn en dat dit betrekking heeft op de essentiële onderdelen van het relaas. De rechtbank verwijst voor de uitkomsten van het onderzoek naar de betreffende verklaringen en documenten naar de inhoud van het individuele ambtsbericht d.d. 4 augustus 2005, welke uitkomsten ook zijn weergegeven in het in het bestreden besluit als ingelast beschouwde voornemen. In hetgeen eiser in beroep ten aanzien van deze documenten heeft aangevoerd, ziet de rechtbank geen grond voor een ander oordeel. Evenmin maakt de omstandigheid dat diverse documenten die eiser heeft overgelegd authentiek zijn bevonden, vorenstaande niet anders. De overgelegde en authentiek bevonden documenten betreffen niet de kern van het relaas, te weten dat zij geen verband houden met de reden van vertrek, dan wel voegen qua inhoud niets toe, zodat deze documenten geen afbreuk doen aan verweerders conclusie. De rechtbank verwijst naar de overwegingen dienaangaande in het bestreden besluit en maakt deze overwegingen tot de hare. Gelet op het vorenstaande betreft de stelling van eiser, dat een aantal documenten niet zijn onderzocht, geen doel.

De rechtbank merkt op dat, zoals ook door verweerder is overwogen, een ambtsbericht is aan te merken als een deskundigenbericht en dat verweerder op grond van vaststaande jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) de informatie hieruit aan haar besluiten ten grondslag kan leggen indien die informatie op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is verschaft, onder aanduiding – voor zover

mogelijk en verantwoord – van de bronnen waaraan deze informatie is ontleend. Verweerder heeft zich er in casu vooraf van vergewist of de in het ambtsbericht genoemde conclusies worden gedragen door de daaraan ten grondslag liggende informatie door de zogenoemde REK-check. Hieruit is naar voren gekomen dat het ambtsbericht zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is. Voorts is de rechtbank zulks gebleken uit de onderliggende stukken. Eisers hebben geen concrete aanknopingspunten aangedragen die tot een ander oordeel moeten leiden. Met de stelling dat onderzoek is gedaan naar kopieën, gelet waarop het niet verwonderlijk is dat deze niet echt dan wel vals worden bevonden, en dat de resultaten de vraag oproepen op welke manier onderzoek is gedaan, is daarvan geen sprake. Naar het oordeel van de rechtbank is onderzoek van de al dan niet gecertificeerde kopieën mogelijk gebleken. De rechtbank baseert dit oordeel op de onderliggende stukken alsmede de omstandigheid dat enkele kopieën ook als authentiek zijn beoordeeld.

Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen - in samenhang bezien - is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat het asielrelaas, te weten dat eiser beroepsmatig als fotograaf werkzaam was en dientengevolge problemen heeft ondervonden, ongeloofwaardig is. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder het bestreden besluit niet mede op het individuele ambtsbericht heeft mogen baseren en het asielrelaas van eiser mede onder verwijzing naar die informatie, niet in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen aanmerken. Verweerder is in het bestreden besluit dan ook op goede gronden aan een inhoudelijke beoordeling van het relaas voorbijgegaan en heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000. De eerst in beroep overgelegde documenten maken dit niet anders. De rechtbank overweegt daartoe als volgt.

Ingevolge artikel 83, eerste lid, Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, wordt alleen rekening gehouden met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, relevant kunnen zijn.

Blijkens de Memorie van Toelichting bij dit artikel kunnen bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het besluit konden en derhalve te worden overgelegd en tijdig zijn overgelegd, in de beoordeling worden betrokken, waarbij het dan wel moet gaan om een bewijsstuk dat authentiek is, voorzien is van een datum, schriftelijk en geautoriseerd vertaald is en afkomstig is van een te verifiëren, objectieve bron. Voorts moet het niet gaan om feiten of omstandigheden waarvan op voorhand is uitgesloten dat deze kunnen afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Verweerder heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de stukken niet met toepassing van artikel 83 Vw 2000 kunnen worden meegenomen bij de beoordeling, nu niet is gebleken dat een aantal van deze stukken niet eerder had kunnen worden overgelegd, te meer nu ze veelal op verzoek zijn overgelegd, een aantal van deze stukken algemene informatie betreft en de stukken voor het overige qua inhoud niet afdoen aan het individuele ambtsbericht.

De rechtbank volgt verweerder hierin. De foto's die zijn overgelegd hadden, wat daar verder ook van zij, eerder kunnen worden overgelegd. Dit geldt eveneens voor het identiteitsbewijs en, gelet op de datum, de vermelding op het internet van de notaris die de eerder overgelegde documenten van een stempel heeft voorzien, de brief van de FARC en de uitnodiging voor eiser voor een bijeenkomst van de Partido Liberal alsmede de bijbehorende enveloppe. De documenten als genoemd onder 1, 2, 8, 10 en 13 (en in samenhang daarmee ook de documenten als genoemd onder 14 en 15) van de brief van eiser d.d. 25 mei 2007 zijn desgevraagd verkregen. Gesteld noch gebleken is dat eiser dit niet eerder had kunnen doen. Voorts hebben de kranten- dan wel internetartikelen geen betrekking op eisers persoonlijke situatie, maar geven deze een beschrijving van de algemene situatie en heeft eiser niet geconcretiseerd waarom deze voor hem van toepassing zijn. Gelet hierop is naar het oordeel van de rechtbank op voorhand uitgesloten dat de inhoud van deze documenten kan afdoen aan het bestreden besluit en de overwegingen waarop dat rust. Ook van het overlijdensbericht van een vriend en collega-fotograaf alsmede het internetartikel over de moord op deze vriend en collega-fotograaf is naar het oordeel van de rechtbank op voorhand uitgesloten dat de inhoud hiervan kan afdoen aan het bestreden besluit en de overwegingen waarop dat rust, nu eisers relaas ongeloofwaardig is bevonden. Tot slot kan de inhoud van de publicatie d.d. 26 juli 2006 van het Congres evenmin afdoen aan het bestreden besluit, nu dit geen betrekking heeft op het relaas en de gestelde reden voor vertrek.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van K.M. van der Zalm als griffier in het openbaar uitgesproken op

26 JUN 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

26 JUN 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

24 JUL 2007	
ZAANKR.	Paul
AAN:	VI 3183
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax ontv:
23-7-07/6

Griftdijk-Zuid 133
6663 BE Lent

Telefoon
024 . 360 55 66
Fax
024 . 360 14 99

E-mail
info@vangemert-kilic.nl
Internet
www.vangemert-kilic.nl

Tevens per fax: 070-3651380
Aantal pagina's: 5 (prod. per aangetekende post)

Nijmegen/Lent, 23 juli 2007

Inzake : /Hoger beroep
Ons kenmerk : 2007.000576
Procedure-nr : 06/11603
IND-nummer : 0405.13.0466
CRV-nummer :

Geachte heer/mevrouw,

Appellant is geboren : van Colombiaanse nationaliteit, thans verblijvende te en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr. M. Stoetzer-van Esch, advocaat bij Van Gemert & Kiliç advocaten, kantoorhoudende aan de Griftdijk-Zuid 133, 6663 BE Lent, die tot het indienen van het hoger beroep schrift bepaaldelijk gevolmachtigd is met recht van substitutie.

Het hoger beroep schrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Almelo van 26 juni 2007 waarin deze het beroep van appellant ongegrond verklaart. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroep schrift leent zich volgens appellant daarom niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000.

Een afschrift van deze grieven van het hoger beroep schrift zijn in kopie tevens aan verweerder toegezonden.

De grieven tegen de aangevallen uitspraak zullen hierna worden besproken. Daarbij zal voor de duidelijkheid de volgorde van de overwegingen in de uitspraak worden aangehouden bij het bespreken van de grieven.

De rechtbank overwoog:

"Weliswaar volgt de rechtbank eiser in zijn stelling dat nu hij geen beroepsopleiding heeft gehad, verweerder hem niet gelijk kan stellen met een fotograaf die dit wel heeft gehad, doch dit maakt niet ander dat eiser, zoals verweerder ook stelt, tien jaar lang als beroepsfotograaf heeft gewerkt en hij derhalve, wat er ook zij van de kennis van de contactambtenaar en de tolk omtrent fotografie, (juist) antwoord zou moeten kunnen geven op al dan niet technische vragen van dien aard."

Grief 1:

De rechtbank gaat bij haar overweging ten onrechte voorbij aan het gestelde in de aanvullende gronden van het beroep d.d. 10 november 2006 (pag. 1, laatste alinea en pag. 2, 1^e alinea, produktie 2) waarin aangevoerd wordt dat verweerder bij de beoordeling van de kennis over fotografie geen rekening heeft gehouden met de slechte communicatie tijdens het nader gehoor. In de zienswijze is bovendien aangevoerd dat voor een juiste beantwoording en beoordeling van die antwoorden ook kennis van fotografie bij de contactambtenaar en de tolk aanwezig geweest moeten zijn (Pag. 2, alinea 5, produktie 3). De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de juistheid van het rapport nader gehoor voor rekening en risico van appellant komen.

De rechtbank overwoog:

"De stelling van eiser dat hij zonder de onderliggende stukken van het ambtsbericht in te zien niet gericht argumenten aan kan dragen, treft geen doel, nu dit reeds is meegenomen en gewogen in bovengenoemde 8:29 procedure, waarin tot de conclusie is gekomen dat beperkte kennisneming gerechtvaardigd is. Voorts sluit de rechtbank aan bij de stelling van verweerder in het bestreden besluit, te weten dat eiser zelf de documenten heeft verkregen en overgelegd, zodat niet valt in te zien waarom hij niet kan reageren."

Grief 2:

De rechtbank gaat ten onrechte voorbij aan het gestelde o.a. ter terechtzitting d.d. 8 juni 2007 (produktie 4) waar wordt aangevoerd dat het voor appellant bijzonder moeilijk is om verweer te voeren, omdat nog altijd niet duidelijk is op grond van welke informatie het Ministerie van Buitenlandse zaken tot de conclusie komt dat bepaalde documenten vals zouden zijn. Desondanks heeft appellant in de zienswijze (produktie 3) een groot aantal

argumenten ingebracht op grond waarvan getwijfeld moet worden aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. Hier is door verweerder niet afdoende op ingegaan. Dit is door appellant aangevoerd in de aanvullende gronden beroep d.d. 17 november 2006 (produktie 5) Dit heeft de rechtbank miskent.

Grief 3:

Ten onrechte stelt de rechtbank dat vanwege de uitspraak van de rechtbank in de 8:29 procedure de nadelige bewijspositie van appellant door de beperkte kennisneming niet meer kan worden meegenomen in de beoordeling door de rechter in de inhoudelijke beoordeling van de asielprocedure. Dit is onjuist. Deze omstandigheid dient wel degelijk meegewogen te worden, o.a. met betrekking tot de vraag of appellant concrete aanknopingspunten heeft ingebracht om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht.

De rechtbank overwoog:

“Voorts sluit de rechtbank aan bij de stelling van verweerder in het bestreden besluit, te weten dat eiser zelf de documenten heeft verkregen en overgelegd, zodat niet valt in te zien waarom hij niet kan reageren.”

Grief 4:

De rechtbank gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat appellant slechts concreet bewijs kan leveren dat de documenten wél authentiek zijn, als hij weet waarom het ministerie van buitenlandse zaken de documenten vals heeft beoordeeld. Appellant heeft de onderzochte documenten op een juiste en eerlijke wijze verkregen, zodat hij zonder nadere informatie niet weet wat nodig is om het tegendeel te bewijzen.

De rechtbank overwoog:

“De overgelegde en authentiek bevonden documenten betreffen niet de kern van het relaas, te weten dat zij geen verband houden met de reden van vertrek, dan wel voegen qua inhoud niets toe zodat deze documenten geen afbreuk doen aan verweerders conclusie.”

Grief 5:

De rechtbank gaat hiermee voorbij aan hetgeen gesteld is in de aanvullende gronden beroep d.d. 17 november 2006 (pag. 3, laatste alinea, produktie 5). Appellant heeft hier aangevoerd dat de conclusie met betrekking tot de authentieke documenten moeilijk te rijmen valt met de conclusies over de valse documenten. De afweging die verweerder in de beschikking maakt is zeer vreemd. Verweerder kan immers de inhoud van authentieke

documenten niet zonder meer naast zich neerleggen. Bovendien vormen de authentieke documenten concrete aanknopingspunten dat de het ambtsbericht niet juist en volledig is geweest. Dit is door de rechtbank miskend.

De rechtbank overwoog:

Verweerder is in het bestreden besluit dan ook op goede gronden aan een inhoudelijke beoordeling van het relaas voorbijgegaan en heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, Vw 2000.

Grief 6:

Door de rechtbank wordt ten onrechte geen waarde gehecht aan het beroep van appelllant op het reële risico dat appelllant loopt op schending van artikel 3 EVRM bij gedwongen terugkeer, zoals dat o.a. is verwoord ter terechtzitting d.d. 8 juni 2007. (produktie 4)

De rechtbank overwoog:

Verweerder heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de stukken niet met toepassing van artikel 83 Vw 2000 kunnen worden meegenomen bij de beoordeling, nu niet is gebleken dat een aantal van deze stukken niet eerder had kunnen worden overgelegd, te meer nu ze veelal op verzoek zijn overgelegd, (...) De rechtbank volgt verweerder hierin."

Grief 7:

De rechtbank gaat hiermee voorbij aan het feit dat appelllant pas ná de bestreden beschikking kennis heeft kunnen nemen van (een gedeelte van) de onderliggende stukken van het individuele ambtsbericht. Verweerder heeft ondanks herhaaldelijke verzoeken om toezending van deze stukken van appelllant geen gehoor gegeven aan dit verzoek tot ná de bestreden beschikking. Het kan appelllant dan ook niet tegengeworpen worden dat hij nadien nog informatie heeft ingebracht die de onjuistheid of onvolledigheid van het ambtsbericht aantonen. Appelllant heeft dit aangevoerd in de gronden beroep d.d. 25 mei 2007. (pag. 1, alinea 3 en 4, produktie 6)

Conclusie

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appelllant in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven

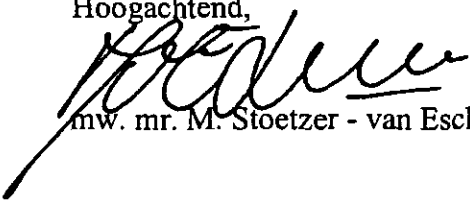

internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellant dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw college derhalve:

- a. De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- b. zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29 lid 1, sub a, b, of c Vw 2000 wordt verleend;
- c. althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- d. met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

mw. mr. M. Stoetzer - van Esch

bijlage(n): 6 produkties